

Djúsblaðið

Nr. 3

14. mai 2024

1. árg.

Sjónanna dalur

HARRI, HÆGSTUR OG HEILAGUR, EYÐMJÚKUR OG LÍTILLÁTUR,
Tygum hava ført meg til sjónanna dal,
har eg livi í dýpunum, men síggi tygum í hæddunum;
umgirdur við fjøllum av synd, eg skoði tygara dýrd.

Lær meg við mótsagnum,
at vegurin niður er vegurin upp,
at seta seg lágt er at verða settur høgt,
at eitt brotið hjarta er eitt grøtt hjarta,
at iðranarfulli andin er fagnandi andin,
at umvendandi sálin er sigrandi sálin,
at einki hava er at eiga alt,
at bera krossin er at bera krúnuna,
at geva er at taka ímóti,
at dalurin er sjónanna staðurin.

Harri, meðan dagur er, síggjast stjørnur frá djúpastu brunn-
um, og djúpari brunnarnir eru, tess bjartari tygara
stjørnur lýsa.

Lat meg finna tygara ljós í mínum myrkri,
tygara lív í mínum deyða,
tygara gleði í míni sorg,
tygara náði í míni synd,
tygara ríkidømi í míni fátækt,
tygara dýrd í mínum dali.

Beinir Langgaard týddi til føroyskt.

Hvør er tín vón?

Lesari, hvør er tín vón fyri sál tína? Hevur tú eina vón, ella hevur tú onga? Kanst tú siga mær, hvussu tú væntar, at verða roknaður rættvísur framman fyri Guði? Lít á, at hetta eru sera álvarsamir spurningar. Tú og eg eru doyggjandi menn. Eftir deyða kemur dómurin. Hvør er tín vón um fríððing tann álvarsama dag? Hvussu fara vit at føra fram okkara søk fyri Guði?

Skula vit siga, at vit hava gjørt okkara skyldur móttvegis Guði? Skula vit siga, at vit hava gjørt okkara skyldur móttvegis næstanum? Skula vit frambera okkara bønir, okkara góðu gerningar, okkara moral, okkara kirkju uppmøting, okkara bótur? Skula vit biðja Guð góðtaka okkum fyri hesar lutir?

Hvørjir av hesum lutum, fara at tola Guðs eygu? Hvørjir av teimum fara í roynd og veru, at rættvísgera teg og meg? Hvørjir av teimum fara at bera okkum heilar gjøgnum dómin, og seta okkum trygt í land í dýrd?

Als eingin! Tak eitt av tíggju boðunum, og latum okkum rannsaka okkum við tað. Vit hava brotið tað ferð eftir ferð. Vit fáa ikki svara Guði. Tak bara onkran av okkum, og hygg gjølliga eftir okkara vegum - og vit eru einki uttan syndarar. Har er bert ein niðurstøða. Vit eru allir sekir - allir eiga vit at doyggja - allir hava vit uppiborið helviti. Hvussu kunnu vit tá, koma framfyri Guð?

Vit mugu koma í Jesu navnið, ei standandi á aðrari grund, ei bønandi aðra bøn enn hesa: “Kristus doyði á krossinum fyri hinar ógudiligu - og eg líti á Hann.”

O, trúgv mær, Kristus má vera øll vónin hjá einum og hvørjum, sum vil vera rættvísgjørdur og frelstur. Tú má vera nøgdur við at fara til himmals sum ein biddari - frelstur av fríari náði eina - ein, sum trýr á Jesus - annars verður tú aldri frelstur yvirhøvur.

“Tí av náði eru tit frelstir, við trúgv, og tað er ikki tykkum at takka, tað er Guðs gáva; ikki av gerningum, fyri at eingin skal rósa sær.”
(Ef. 2.8-9)

*J. C. Ryle (1816-1900), anglikanskur biskupur.
Beinir Langgaard týddi til føroyskt.*

Loynikamarið

“Men tú, tá ið tú heldur bøn, tá far innar í kamar títt og lat aftur hurð tína og bið til faðir tín, sum er í loyndum, og faðir tín, sum sær í loyndum, skal gjalda tær.” (Matt. 6.6)

Jesus byrjar við at siga: “Men **tú**...”. Hetta eru ikki bara orð, sum Jesus sleingir út. Nei, Jesus sigur hetta við **teg** - eisini í dag. Jesus er okkara persónligi frelsari, og Hann ynskir at hava persónligt samfelag við TEG. Og tí er tað eisini umráðandi at hava í huga, at okkara trúgv má verða persónlig! Okkara trúarlív er ikki tengt at trúnni hjá nøkrum øðrum! Vit mugu hava eitt persónligt samfelag við Jesus, um vit skulu sleppa undan dóminum! Vit koma ikki til himmals í flokki. Tí er tað umráðandi, at alt okkara trúarlív er persónligt.

Bønin er ein avbera stórir partur í lívinum hjá tí kristna. Tí sigur Jesus: “**tá ið tú heldur bøn**.” Jesus tosar um bønina, eins og tað er ein sjálffylgja, at vit biðja. Jesus sigur ikki “um tú heldur bøn”, men “**tá ið tú heldur bøn**”. Tað verður mangan tikið til, at bønin er andadráttur sálarinnar. Eins og vit ikki umhugsa at anda luftina inn, so eiga vit heldur ikki at umhugsa at fara í bøn. Bønin eigur at verða ein lívsneyðugur partur í lívi okkara! Vit mugu dagliga tosa við Faðir okkara í himli!

Í loynikamarinum kunnu vit hava eina stilla løtu saman við Guði. Har kann eingin órógva okkum. Og har er tað eingin annar enn Guð sjálvur, sum hoyrir okkara bønir. Eins og Jesus var mangan aleinaður í bøn, somuleiðis skulu vit eisini fara inn í loynikamarið at halda bøn. Tá ið vit biðja til Guð, so hoyrir Hann okkara bønir. Ja, Hann kennir okkara bønir, áðrenn vit yvirhøvur hava biðið tær.

Tað stendur eisini, at Guð “**sær í loyndum**.” Guð sær hvat tú hevur upp á hjarta. Um vit hava synd, so kunnu vit ikki goyma tað fyri Honum! Fyri Guði kunnu vit einki dylja! Um vit játta okkara synd fyri Honum, so fáa vit fyrigeving. Vit kunnu einki annað enn at leggja tað fram fyri Hann. Guð veit júst hvat tær tørvar.

Kæri himmalski Faðir! Hjálp mær at verða áhaldandi í bønini! Amen!

Magni Skoradal hevur skrivað.

Boða Kristus

“Og Filippus læt upp munn sín, og í tí hann tók undir við hesum skriftorði, fór hann at boða honum gleðiboðskapin um Jesus.” (Áps. 8.35)

Filippus fær beinleiðis boð frá Harranum um at fara suðureftir, om-an frá vegnum frá Jerúsalem og til Gasa, fyri at mæta hirðmanninum úr Etiopia. Hesin hirðmaður var í Jerúsalem fyri at halda bøn, men var nú á ferðini heim aftur, og sat í vagni sínum og las úr Jesaja profeti. Men Andin talar við Filippus, og biður hann halda seg at hesum vagni. Filippus kemur rennandi og hoyrir hann lesa Jesaja profet, og spyr hann: “Skilir tú hvat tú lesur?” Og hirðmaðurin er spyrjandi, tí hann skilir ikki. Og tað er nemlig her, at Andin leiðir Filippus til at gera nakað fantastiskt, og legg merkið til, at har fer hann frá Jesaja profeti til at boða gleðiboðskapin um Jesus. Um tú hugsar um øll onnur dømi í Bíbliuni, kanska serliga Paulusa tænaðu. Hvat prædikaði hann, og hvønn prædikaði hann? Kristus! Vit vilja øll síggja evangelið veksa í kirkjuni, og vit vilja vinna sálir til Harran, sum Charles Spurgeon oftani tosaði um. Og eg trúgvi, at vit hava tørv á tí í dag.

“Við tað at vit tá kenna Harrans ótta, royna vit at vinna menniskjur” (2. Kor. 5.11). Hjórtur broytast, somuleiðis broytist samfelagi. Hjórtur broytast, somuleiðis broytast hjúnabond. Hjórtur broytast, somuleiðis broytast kirkjurnar. So hvat er tað, sum ger hesa broytingina? At prædika Kristus! Hvat er munurin á eini flógvari kirkju og eini brennandi kirkju? Tann eina prædikar Kristus! So um vit fáa móguleikan at vitna fyri okkara næsta, so lat okkum ikki vera í iva um, hvønn vit vitna um - Jesus Kristus og hann upprisnan. Ein segði einaferð: “Tú sigur at tú veit ikki hvat Guðs vilji er, men eg vil siga tær hvat tað er. Framum alt, er tað, at tú kennir Kristus, og so, at tín granni hoyrir um Kristus”. Tað er vilji Hansara.

Rani Hansen hevur skrivað.